

Sygnatura akt IV Ka 40/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 roku

sprawy **D. S.**

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 29 października 2012 roku, sygnatura akt VI K 437/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie 71§1 kk wymierza oskarżonemu 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych ;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z jego apelacją oraz wymierza mu 420 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 40/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem D. S. uznany został za winnego, że w dniu 20 września 2009 roku na drodze nr (...) pomiędzy miejscowością R. i K., gm. R., woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,87 mg/dm³ alkoholu we krwi, prowadził samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...)RV i nie dostosował prędkości do panujących warunków ruchu na drodze, w wyniku czego utracił panowanie nad pojazdem, zjechał na lewe pobocze gdzie uderzył w drzewo, powodując obrażenia ciała pasażerów tego pojazdu T. A. i W. U., przy czym T. A. doznał obrażeń ciała w postaci złamania obu kości podudzia lewego, rany płatowej głowy, rany ucha lewego i lewego policzka oraz licznych drobnych otarć naskórka, a W. U. obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, krwiaka ściany klatki piersiowej, stłuczenia śledziony i stanu kolanowego prawego oraz złamania sześciu żeber po stronie lewej, zmian anatomicznych w zakresie kręgosłupa piersiowego, które to obrażenia u obu pokrzywdzonych osób naruszyły czynności narządów ciała na czas krótszy niż dni siedem w rozumieniu art.157§1 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art.177§1 k.k. w zw. z art.178§1 k.k. i za to, na mocy tychże przepisów wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś zważywszy na treść art.42§2 k.k. orzeczono wobec sprawcy 3-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

D. S. uznany został także za winnego, że w dniu 20 września 2009 roku na drodze nr (...) na odcinku pomiędzy miejscowościami R. – K., gm. R., woj. (...), prowadził samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości -, 0,87 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest za winnego dokonania czynu z art.178a§1 k.k. i za to , w oparciu o ten przepis wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w oparciu o art.42§2 k.k. orzeczono wobec sprawcy 2-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Zważywszy na treść art.85 k.k. i art.86§1 k.k. wymierzono D. S. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie (art.69§1 k.k. i art.70§1 pkt. 1 k.k.) zawieszono warunkowo na okres lat 4.

Z kolei art.90§1 k.k. dał podstawę dla orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w łącznym wymiarze 3 lat.

Wyrok powyższy zaskarżył oskarżony oraz prokurator.

Pierwszy ze skarżących zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie popełnił żadnego z zarzucanych mu czynów.

Tym samym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego .

Z kolei prokurator zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego D. S. poprzez odstąpienie od orzeczenia kary grzywny i poprzestanie na wymierzeniu jako kary zasadniczej kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 – w sytuacji kiedy stan nietrzeźwości oskarżonego i obrażenia, których doznali pasażerowie wskazują, że dolegliwość kary powinna być większa i realna, czemu służyłoby orzeczenie kary grzywny obok kary pozbawienia wolności.

Tym samym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wyżej wzmiankowanej kary grzywny na podstawie art.71§1 k.k. wysokości 60 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 20 złotych.

Sąd Okręgowy zważył:

Jedynie apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Ad. apelacji oskarżonego

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe precyzyjnie i przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną wydaje się ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelującego należy stwierdzić, że o ile po pierwotnie przeprowadzonym postępowaniu można było mieć pewne, niewielkie wątpliwości co do sprawstwa D. S. o tyle obecnie, po sporządzeniu opinii przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej we W. (k.624-631) - nie można mieć jakichkolwiek podstaw dla przyjęcia, że to ktoś inny, a nie oskarżony kierował samochodem w chwili wypadku.

W szczególności należy podkreślić, że biegli wprost stwierdzili, iż u D. S. stwierdzono obciążenie typowe dla kierującego samochodem, a zatem nie mógł on zajmować innego miejsca w aucie w chwili zdarzenia.

Ad. apelacji prokuratora

Apelacja jest oczywiście trafna choć zdecydowanie spóźniona.

Powyzsze stwierdzenie wynika z faktu, że oskarżyciel publiczny nie zaskarżył pierwszego wyroku Sądu I instancji (następnie uchylonego przez Sąd Okręgowy), gdzie przyjęto, że D. S. kierował G. mając we krwi $0,87 \text{ mg/dm}^3$, podczas gdy badanie to miało miejsce w 4 godziny po wypadku, zaś w niemal godzinę po tym u sprawcy stwierdzono $3,15 \text{ ‰}$ alkoholu we krwi. Tak więc, gdyby przeprowadzono stosowne badania retrospektywnie można by oczekiwać ok. 4 ‰ alkoholu we krwi sprawcy, a to musiałoby skutkować orzeczeniem kilkuletniej kary pozbawienia wolności.

Tak się jednak nie stało, choć i $0,87 \text{ mg/dm}^3$ alkoholu we krwi D. S. w powiązaniu ze skutkami, jakie spowodował swoim postępowaniem daje podstawę dla stwierdzenia, że wymierzona kara jest rażąco łagodną

Tak, więc, jedyne, co można było uczynić w omawianej sytuacji to uwzględnienie apelacji prokuratora i dlatego zdecydowano jak w wyroku.

dzk